

Filmska večer s Čejen i Dan bez imena

U sklopu sinočnjeg večernjeg programa „Nekad laureati Revije i Festivala, a danas?“ predstavljena je redateljica Čejen Černić. Pobjednica 39. Revije u Čakovcu, sada se već može reći, davne 2001. godine na pozornicu je došla ruku pod ruku s našim dvama veselim jajima. Publici je pričala o svojim filmskim počecima koje danas, s velikim osmjehom na licu, gleda sasvim drugačije: „Kad sam bila prvi razred, prijavila sam svoj prvi film koji nije prošao konkurenciju znog čega sam bila užasno nesretna... Danas bi možda prošao na nekom trash festivalu. Kad ga pogledam, stvarno je očajan i jasno mi je zašto nije prošao, ali tada mi je to bio baš bed.“ Na šaljiv način, danas uspješna i priznata redateljica, publici je ukratko ispričala svoju karijeru: „Prva stvar, radite ono što vas zanima, znači ne ono što mislite da bi trebalo, nego baš ono što vas istinski zanima. I druga stvar, probajte se ne bojati, odnosno probajte sve shvatiti kao igru i svaku grešku

koju napravite uzmite kao nekakvu super pouku iz koje ćete naučiti nešto novo. Zapravo, nemojte se prestati zabavljati dok radite filmove i kad budete stari kao ja, ali i još stariji.“, poručila je svim mladim filmašima. Nakon razgovora, publika je imala priliku vidjeti dva filma redateljice Čejen Černić - njezin pobjednički dokumentarni film s 39. Revije „To smo mi“ i animirani film „Cura koja je voljela bajke“. Večer je upotpunila drama „Dan bez imena“ makedonske redateljice Teone Strugar Mitevske. Zanimljiva je činjenica da su njezina dva glavna glumca, Leon Ristov i Hanis Bagašov, nekadašnji sudionici Four River Film Festivala, a Hanis je i prošlogodišnji pobjednik u kategoriji dokumentarnog filma. Međutim, večer nije prošla tako glatko. Prva dva prikazana filma oduševila su publiku koja je željno iščekivala dramu „Dan bez imena“ koja je premijerno prikazana na 67. Berlinaleu. Svi su je pažljivo pratili sve do trenutka kada se slika zamrznuła, a titlovi su vozili svojim tempom. Sve je još dodatno začinio zvuk koji je anonimnog člana staffa toliko pogodio da je manično napustio veliku dvoranu Zorin doma vičući kako je „zvuk na makedonskom filmu veći kriminal od jutarnjih sastanaka MRV“. Tehnika je svakako i ovu večer učinila za pamćenje pa joj i ovim putem zahvaljujemo na tome. U filmu „To smo mi“ jedna je djevojka napomenula „Moja kreativnost radi na hranu.“, pa je tako i kreativnost cijele redakcije „Dnevnika u boci“ danas radila na grah koji je mlada volonterka Franka donijela čak na drugi kat Zorin doma. Ona je pravi heroj druge večeri festivala. (ML)

Preuzimaju li žene (napokon) filmsku industriju?

Pregledavajući popis filmova koji su odabrani za natjecateljski program 22. Filmske revije mladeži, upala nam je u oko jedna zanimljiva činjenica. Prvi put ima više odabranih filmova autorica nego autora i to u nevjerovatnom omjeru. Naime, od 37 hrvatskih filmova, čak 24 su napravile djevojke. Što se to tijekom godina promijenilo, jesu li se djevojke više zainteresirale za film ili su pak dečki izgubili interes i ulijenili se? Ili su djevojke jednostavno bolje u tome? Odlučili smo o ovoj temi prodiskutirati s dvjema autoricama čiji se filmovi natječu na Festivalu. Jedna od njih je Rebeka Čuljak, osamnaestogodišnja studentica komunikologije koja je u selekciju ušla sa svojim filmom „Sale sam na svijetu“ te koja kaže: „Jako mi je drago da sam jedna od brojnih autorica na ovome festivalu. Činjenica je da redateljice nisu imale toliku brojnost nekoliko desetljeća unazad upravo zbog te patrijarhalne hijerarhije koja je tada vladala. Konačnim odcjepljenjem od takvog načina razmišljanja žene su dobile veći udio u filmaškoj populaciji. To je izrazito pozitivna stvar i drago mi je da sam dio toga, ali ne smatram da sada nužno mora dolaziti do ponovne segregacije među spolovima. Žene su donijele svježiu i drugačiju perspektivu na svijet koju prikazuju svojim radovima, ali to nikako ne umanjuje rad suprotnog spola. Dapače, smatram da smo svi sada ravnopravni te da samo suradnjom i međusobnom potporom možemo pružiti filmu najsvjetliju budućnost.“ A s našom gošćom, koja je pristigla iz hladne Švedske, porazgovarali smo o stanju u Skandinaviji. Njezino ime je Frida Brandt. Ona se u mišljenjima ne razilazi s Rebekom: „Jako mi je drago vidjeti toliko filmašica na velikim ekranima i sve ih toplo pozdravljam. Kao što vjerojatno već znate, u filmskoj su industriji godinama dominirali muškarci i to u omjeru približno pet muških na jednu žensku zaposlenicu u filmskoj industriji. Stoga mi je jako drago vidjeti da se sve više mladih djevojaka odvažilo upustiti se u eksperimentiranje svojim talentima i što su spremne to podijeliti sa svijetom. Za mene je to vrlo inspirativno i jako, jako važno! Djevojke, hvala vam na tome i samo nastavite biti tako dobre u ovome što radite!“ (KM)

Težak život mladoga filmaša

„Ja sam Ivan Aleksić iz BiH.“, izrekao je naš sugovornik i izazvao ovacije tijekom otvorenja ovogodišnje Revije i Festivala. Ovaj osebujni mladić iz susjedne države ima štošta za reći i pokazati, a sve to je dokazao prošle godine kada je s ekipom filma „Most“ osvojio Grand prix Revije i Festivala. Neki bi rekli pomalo neočekivani pobjednik, ali svi koji su odgledali film odmah znaju da je to kriva pretpostavka. „Most“ je beskrajno šarmantan film o situaciji u kojoj se svatko od nas našao – neuspješnom spoju naslijepo. S Ivanom smo odlučili popričati o njegovim budućim filmovima i planovima, o prošlogodišnjoj pobjedi, Bosni i Hercegovini, Smokiju i smislu života.

„Film je bio na festivalu u Dubrovniku gdje smo isto osvojili nagradu, ali karlovački Grand prix i nagrada publike su nas sve skroz šokirali te potaknuli na to da se nastavimo baviti filmom.“ rekao nam je Ivan kojemu se svijet promijenio od prošlogodišnjeg festivala. „Most“ je malčice promijenio moje mišljenje o glumi. To je bio moj prvi glumački zadatak, a došao sam bez veze malo glumiti. Od tada sam si rekao 'odoh ja glumiti i u drugim filmovima'.“ Ivan nam je ekskluzivno najavio svoju novu komediju koja je imala premijeru prije tjedan dana u Širokom Brijegu.

Mene je najviše zanimalo kako izgleda dan u životu mladog filmaša koji je na zadatku. „Prilično je teško kad je snimanje prilično je teško. Moramo sve završiti u roku od tri tjedna pa radimo po 7-8 sati dnevno. Čim završimo, svi smo umorni, padamo. Ali zato samo partijamo i zabavljamo se kad se ne snima.“ Ivan ove godine u Karlovcu ima ozbiljnu zadaću. Član je žirija mladih koji će dodijeliti ukupno 7 nagrada. Naši natjecatelji će ga impresionirati dobrom glumom i montažom te zanimljivom i aktualnom pričom koja je samo njihova i usredotočena na svijet oko nas. „Bit će ovo teška godina, a dodatno je zakomplicirana time što nas je skoro 30 u žiriju, pa ćemo se teško složiti jer svakoga zanima nešto drugo. Ja već imam neke favorite.“ Ovaj tekst nije sve što ste očekivali niti što smo najavili. Nije nađen smisao života, nismo dobili smoki, a glavni je razlog ured za goste koji uporno traži demantij svojeg članka. Pozdrav, Marija i Zvone, otvorili ste Pandorinu kutiju! (DS)

Kroničari: „Ja najviše volim plakat kad sam sam i kad me nitko ne vidi“

I u današnjem izdanju „Dnevnika u boci“ nastavljamo u revijalnom tonu. Proteklih smo godina upoznavali vas i zaključili da je vrijeme da sada vi saznate tko smo mi – volonteri i organizatori vašega najdražeg festivala u svemiru. Ne zato što smo egoistični ili jer želimo da znate kakvi to luđaci organiziraju festival nego zato što vas jednostavno želimo nasmijati svojim mušicama! Nakon sektora hospija i vozača, na red su došli i kroničari. To su oni kronično umorni, ali i kronično kreativni ljudi koji uokolo trče s kamerama, a zatim nestanu i ne vidite ih do idućeg dana. Službeno rečeno, oni snimaju festivalske kronike – kratki osvrt na svaki od četiriju dana festivala koji se prikazuje na društvenim mrežama i Trećem programu Hrvatske radio-Televizije. Neslužbeno? Prije nego što sam prvi put kao volonterka došla na festival, dobro sam se raspitala koji se sektor najviše zabavlja. Odgovor je stigao brzinom munje sa svih strana i uvijek je bio isti: kroničari! Također, već godinama se s generacije na generaciju prenosi priča o Padežu, kroničaru koji je otišao kupiti baterije za snimač zvuka nakon što je cijelu noć proveo montirajući. Nakon pet minuta bezuspješne potrage za baterijama u jednoj samoposluzi, shvatio je da ih je tražio na krivome mjestu – u hladnjaku s jogurtima! Sretan je izašao s baterijama i već prehodao polovicu puta do lokacije kad je shvatio da je pokisao do kože, a da mu je kišobran ostao u samoposluzi! Sve je to posve normalno i uobičajeno za kroničare. A što oni toliko vole u svome poslu? „Super je što vidiš sve što se događa jer nisi samo na jednom mjestu, nego letiš okolo. I točno čuješ što ljudi kažu pa im se možeš smijati!“ otkrio nam je Marko Mikšić. Iako za sebe govori da je kroničar, provjereni su nam izvori otkrili kako je on ovdje

s puno važnijom misijom. Naime, naš kroničar-veteran Marko Kekić toliko je strastven u svome poslu da naprosto zaboravi jesti! Otkrio je kako se prije nekoliko godina dva i pol dana nije sjetio jesti. Upravo je to glavna uloga Marka Mikšića – podsjećati Marka Kekića da jede. „Najbolji je dio noćna montaža jer je tad najzabavnije. I tad plaćemo (od smijeha). Ali sami smo pa nas nitko ne vidi.“, rekao je Marko Mikšić na što se Marko Kekić nadovezao: „Ja najviše volim plakat kad sam sam i kad me nitko ne vidi!“. Neki kroničari svoje oduševljenje festivalom jednostavno nisu mogli pretočiti u riječi pa nam je tako Pavle Kocanjer poklonio impresivnu tišinu kao odgovor. I ovo malo riječi bio je maksimum što sam ga iz kroničara uspjela izvući jer su već u sljedećem trenutku odletjeli! (PP)

VRLO KRATKA KOLUMNA FILIPA T Striper(i) u Kavani

Pokoja hladna piva, visoka temperatura u Kazališnoj kavani, malo hitova 4Heada, ekipa Four River Film Festivala i Foto dana mladih te 180 sudionika iz cijelog svijeta bili su dovoljan povod da Sanja Zanki, Marija Ratković Vidaković i moja malenkost zaboravimo na to da vodimo navedene festivale. Dolično ponašanje prestalo je negdje oko 23 sata, odnosno od trenutka u kojem smo se nas troje našli u prvom redu. Okupana u znoju, ostvarena je velika plesno-scenska suradnja FRFF-a i FDM-a. Aktivnosti suradnje uključivale su otkopčavanje košulje, neobične plesne pokrete, izuzetno začuđena lica publike te neuspjele pokušaje zakopčavanja košulje. Bilo je tu i čudnih dodira, ali su mi rekli da će to cenzurirati, pa ću zaključiti da je suradnja završila uz mnogo ljubavnih riječi. Marija i Sanja, čekam vas iduće godine na otvaranju Foto dana mladih, samo ćemo malo obrnuti uloge.

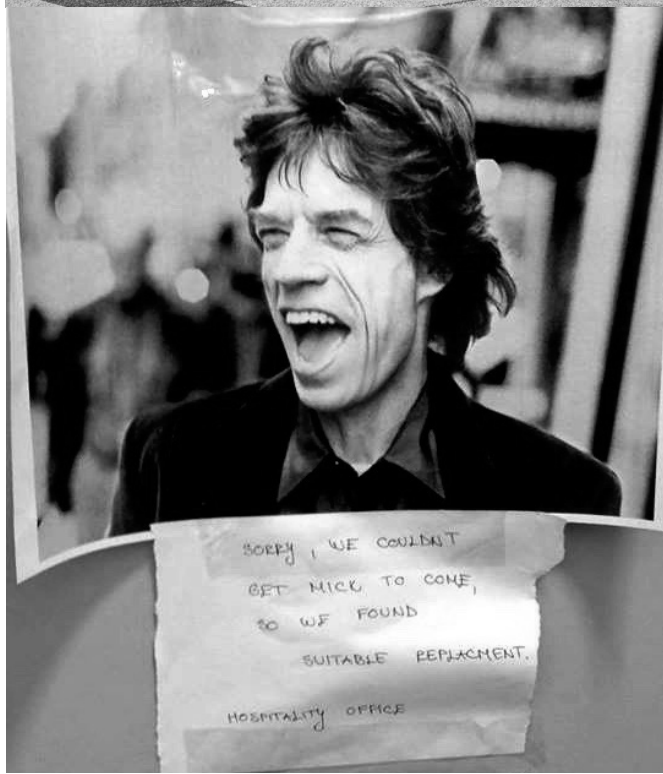
Kako mi se jaje razbilo već nulti dan

Svi znaju da organizirati festival na koji dolaze mladi iz cijelog svijeta nije laka stvar. Treba misliti o njihovoj smještaju, hrani, zabavi, edukaciji, radionicama, izletima i još mnogo toga. Pa je tu i vremenska prognoza koja nas, kao što vidite, baš i ne mazi. Često u svojim tekstovima pišemo o volonterima, ali jeste li se ikada zapitali tko stoji iza tih volontera te tko određuje kako će funkcionirati. To je šačica ljudi koji se vole nazivati organizatorima i šefovima sektora. Iako smo svi tijekom godine najbolji prijatelji, družimo se, putujemo, organiziramo si djevojačke i vjenčanja, cvijeće prestane cvasti kada krene festival. Najgore je nekoliko tjedana prije Festivala. Na naše e-adrese pristigne poruka zloslutnog naslova „Festivalski sastanak“. Tada se svi hrabro uputimo u Gimnaziju, nikada ne znajući što će se tamo dogoditi. Tako je bilo i ove godine. Zvijezda ove naše priče pristigla je iz Zagreba, a svoje je razočaranje doživjela na posljednjem festivalskom sastanku. Dovedena pred gotov čin i vidno uzrujana, Sara nam je ispričala svoju priču koju prenosimo u cijelosti:

„Sve je krenulo u ponedjeljak. Ja sam došla. One su sve bile već tamo. Festival je krenuo s degradacijom mog statusa kao pedagoške mjere već prošli tjedan. Naravno da nisu ispunile jednu stvar koju su mi obećale i koju sam čak rekla svim maminim prijateljicama. Tajna će se sigurno otkriti kad-tad, kada se razbije još jedno jaje.

Do tada, teško je biti Sara Čučić. Samo to.“

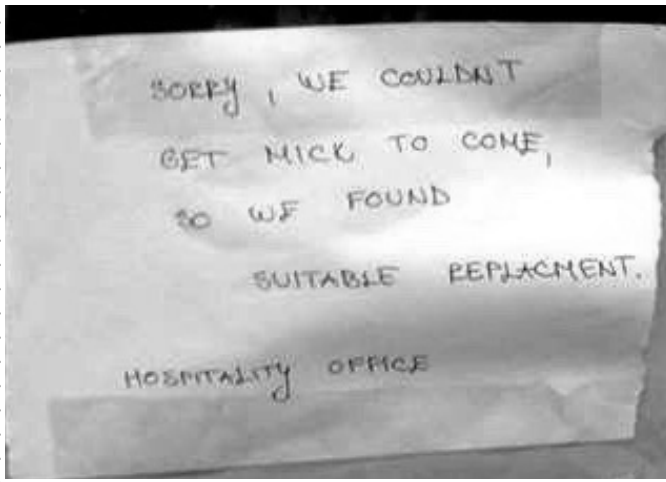
Više detalja nismo uspjeli doznati. Međutim, čini se kako su „ONE“ iz Sarine priče Ksenija Sanković, Sanja Zanki i Marija Ratković Vidaković. Kao pravi novinari, a ne ovi bezvezni s nekakvih državnih televizija, pokušali smo doznati i drugu stranu priče. Ksenija je samo rekla: „Nemam komentara, nemam pojma o čemu se radi.“, pritom nepovezano mrmljajući o nekim samoborskim kremšnita koje joj Sara navodno duguje. Naš novinarski instinkt nam govori da ova priča neće stati na ovome, a u sljedećem izdanju „Dnevnika u boci“ čitajte što će se dalje događati. (KM)

LIJEPA PRIČA ČETVRTKOM

U sobi s Jaggerom

Naš ured za goste radi punom parom, a posljednje vijesti (iz njihove nesvijesti) koje smo čuli uključuju Micka Jaggera i hostelsku sobu. Znamo da sada očekujete puno, ali garantiramo da ćete dobiti još više. Ove godine gosti su se sami prijavljivali u online bazu, a jedno od pitanja bilo je „Koje društvanje želite u sobi?“. Jedan gost zaželio je Micka Jaggera. Budući da svi znaju da je on u Grazu ovaj vikend, naši hospiji Marija i Zvone odlučili su ga nagovoriti da svrati u Karlovac. Možda si sad mislite da ste 100% vidjeli Jaggera kako pleše u prvom redu na 4headu, to nije bio on, ali našem je gostu ipak ispunjena želja. Sve možete vidjeti na priloženoj slici. (DS)

PRIREDIVAČI:

PARTNERI:

POKROVITELJI:

IMPRESSUM:

Izdavač:

Kinoklub Karlovac, Hrvatski filmski savez

REDAKCIJA:

Urednica: Petra Pleše

Grafički urednik: Antonio Britvar

Novinari: Karla Mirčevski, Petra Pleše,

Dominik Strikić, Marta Lugarić

Fotografije: Anamarija Tonžetić, Dora Jurinčić, Lucija

Batur, Demjan Rožman, Matija Purgar i Tin Vučković

Prevoditeljica za englesko izdanje: Vedrana Mihalić

Lektura: Margareta Đorđić

Tisak: Tiskara Latin